

## POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z wniosku A. S.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.  
o świadczenie rehabilitacyjne,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 lutego 2016 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w G.  
z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt VII Ua [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w G.  
radcy prawnej O. Z. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych  
powiększoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług  
tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu  
kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. wyrokiem z dnia 28 listopada 2014 r. oddalił apelację ubezpieczonej A. S. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 27 lutego 2014 r., którym oddalono odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 10 października 2012 r. odmawiającej ubezpieczonej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że po

wyczerpaniu okresu zasiłku chorobowego ubezpieczona jest zdolna do pracy i tym samym nie spełnia przesłanki określonej w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 159 ze zm.) w postaci dalszej niezdolności do pracy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła ubezpieczona, zaskarżając wyrok w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G..

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku ubezpieczona zarzuciła naruszenie przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: 1) art. 278 § 1 k.p.c. oraz art. 286 k.p.c. w związku z art. 217 § 3 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. przez brak uprzedniego wniosku stron co do liczby biegłych i ich wyboru oraz nieuwzględnienie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego specjalizującego się w chorobie Parkinsona; 2) art. 232 zdanie 2 k.p.c. oraz art. 285 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez niedopuszczenie dowodu z łącznej opinii biegłych lekarzy sądowych na okoliczność całościowej oceny stanu zdrowia ubezpieczonej a także naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa i uznanie, że ubezpieczona nie spełnia przesłanek wymienionych w tym przepisie oraz niezastosowanie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 ze zm.) i w konsekwencji przyjęcie, że brak jest podstaw do zaliczenia ubezpieczonej do osób niezdolnych do pracy w sytuacji, gdy posiada ona umiarkowany stopień niepełnosprawności.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono występowaniem istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do rozstrzygnięcia:

a) czy w świetle art. 278 § 1 k.p.c. do przyjęcia, że biegły posiada wiadomości specjalne, wystarcza posiadanie przez niego specjalizacji z zakresu tej dziedziny medycyny, która obejmuje jednostkę chorobową ubezpieczonego, czy też wymagana jest pogłębiona wiedza z zakresu tej jednostki chorobowej;

b) czy orzeczenie w przedmiocie stopnia niepełnosprawności powinno być uwzględnione przy ustaleniu spełnienia przesłanki niezdolności do pracy koniecznej do nabycia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

W skardze kasacyjnej został ponadto zawarty wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883; z dnia 13 maja 2014 r., I UK 14/14, niepublikowane).

Wniesiona w rozpoznawanej sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Gdy idzie o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., to jego postać powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390

§ 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie wątpliwości do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950 oraz z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307).

Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż nie istnieje możliwość stwierdzenia, że w sprawie występuje zagadnienie prawne lub zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego i wyraził swój pogląd we wcześniejszej uchwale, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkł. 2003 nr 13, poz. 5; z dnia 27 marca 2008 r., III UK 124/07, LEX nr 461723; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 316/07, LEX nr 452455; z dnia 16 marca 2009 r., III PK 3/09, LEX nr 829148, czy też z dnia 19 lutego 2014 r., I PK 264/13, LEX nr 1646093).

W kwestii wpływu orzeczenia o stopniu niepełnosprawności na ocenę zdolności do pracy Sąd Najwyższy konsekwentnie prezentuje pogląd, że osoba która ze względów dotyczących rehabilitacji uzyskała orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, nie staje się tylko z mocy tego orzeczenia osobą niezdolną do pracy. Orzeczenie to nie może być jednak pomijane przy ocenie niezdolności do pracy (por. między innymi wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 czerwca 2012 r., I UK 17/12, LEX nr 1229807; z dnia 28 września 2011 r., I UK 96/2011, LEX nr 1102261; z dnia 11 lutego 2011 r., II UK 269/10, LEX nr 794791; z dnia 4 lutego 2010 r., III UK 60/09, LEX nr 585847; z dnia 11 marca 2008 r., I UK

286/07, OSNP 2009 nr 13-14, poz. 178; z dnia 4 marca 2008 r., II UK 130/07, OSNP 2009 nr 11-12, poz. 156; z dnia 11 lutego 2011 r., II UK 269/10, LEX nr 794791). Zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal (czasowo) niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. A zatem warunkiem przyznania tego świadczenia jest ocena zdolności do pracy, podobnie jak w przypadku świadczeń rentowych.

Nie stanowi zagadnienia prawnego także rozstrzygnięcie, czy w świetle art. 278 § 1 k.p.c. do przyjęcia, że biegły posiada wiadomości specjalne, wystarcza posiadanie przez niego specjalizacji z zakresu tej dziedziny medycyny, która obejmuje jednostkę chorobową ubezpieczonego, czy też wymagana jest pogłębiona wiedza z zakresu tej jednostki chorobowej. Po pierwsze jego przedmiotem nie są uzasadnione wątpliwości interpretacyjne odnośnie cytowanego powyżej przepisu a po drugie utrwaloną linią judykatury jest, że ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 15 i § 16 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).